

Ένας νέος άγιος της Εκκλησίας στο κέντρο της Αθήνας

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Αγ. Πορφύριος Κausοκαλυβίτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γράφει ο π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης

α) Πριν από μερικές εβδομάδες στη στήλη αυτή γράφαμε τα εξής: «Η μεγαλύτερη προσφορά της Εκκλησίας στον κόσμο είναι οι άγιοι. Όταν η Εκκλησία αναδεικνύει αγίους, είναι ζωντανή και ακμάζουσα.

Οι άγιοι παρουσιάζουν σε συγκεκριμένο χρόνο και τόπο βιωμένο το Ευαγγέλιο. Κι ενώ ζουν στη γη, πολιτεύονται στον ουρανό». Με ιδιαίτερη συγκίνηση και πνευματική χαρά επαναλαμβάνουμε σήμερα τα παραπάνω λόγια μετά την επίσημη κατάταξη στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας του χαρισματικού Γέροντος Πορφυρίου Κausοκαλυβίτου, που γεννήθηκε το 1906 και κοιμήθηκε οσιακά στις 2 Δεκεμβρίου του 1991.

β) Λιτό αλλά ουσιαστικό το ανακοινωθέν του Οικουμενικού Πατριαρχείου: «Συνήλθεν, υπό την προεδρίαν της Α. Θ. Παναγιότjητος, η Αγία και Ιερά Σύνοδος

εις την τακτικήν συνεδρίαν αυτής σήμερον, Τετάρτην, 27ην Νοεμβρίου 2013 προς εξέτασιν των εν τη ημερησία διατάξει αναγεγραμμένων θεμάτων. Κατ' αυτήν η Αγία και Ιερά Σύνοδος αποδεχθείσα Εισηγήσιν της Κανονικής Επιτροπής ανέγραψεν εις το Αγιολόγιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας τους Ιερομόναχον Πορφύριον, τον Καυσοκαλυβίτην, και Ιερομόναχον Μελέτιον τον εν Υψηνή Ρόδου».

Υ) Ο Ιερομόναχος Μελέτιος της Ρόδου δεν είναι τόσο γνωστός όσο ο Γέροντας Πορφύριος, αλλά κι εκείνος έχει αξιοπρόσεκτο βίο, αφού υπέμεινε φοβερές συκοφαντίες. Περισσότερο λαοφιλής είναι ο Γέροντας Πορφύριος χάρη στις αυθεντικές μαρτυρίες που διέσωσαν άνθρωποι που τον γνώρισαν όσο ζούσε και φρόντισαν να συγκεντρώσουν πληροφορίες για την αγία βιωτή του και να διασώσουν αυτούσιες τις σοφές διδαχές του.

δ) Ιδιαίτερα το βιβλίο «Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, Βίος και Λόγοι», που εκδόθηκε από τη γυναικεία αδελφότητα της Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής Χανίων Κρήτης, απέδωσε κάλλιστα την προσωπικότητα του αγίου πατρός. Απλότητα, βαθιά πίστη, διορατικότητα, καλός λογισμός, εκκλησιαστικό και ασκητικό φρόνημα κοσμούσαν τον όσιο Γέροντα. Κι ενώ έζησε για 30 χρόνια στο κέντρο της Αθήνας, δίπλα στην Ομόνοια και σε κακόφημες περιοχές, ο νους και η καρδιά του ήταν δοσμένα στο Θεό.

ε) Μπορεί κατά κόσμον να ήταν αγράμματος, αλλά σπούδαζε στο «Πανεπιστήμιο της Εκκλησίας», όπως αποκαλούσε τη θεία λατρεία, το ψαλτήριο και τις ιερές ακολουθίες. Παράλληλα ο Άγιος Πορφύριος παρατηρούσε καθετί και εμπνεόταν από αυτό. Έλεγε: «Να χαίρεσθε όσα μας περιβάλλουν. Όλα μας διδάσκουν και μας οδηγούν στο Θεό. Όλα γύρω μας είναι σταλαγματιές της αγάπης του Θεού. Και τα έμψυχα και τα άψυχα και τα φυτά και τα ζώα και τα πουλιά και τα βουνά και η θάλασσα και ο έναστρος ουρανός. Είναι οι μικρές αγάπες μέσα από τις οποίες φθάνουμε στη μεγάλη Αγάπη, τον Χριστό».

στ) Το μεγαλείο και το κάλλος της κτίσεως ανάγουν στο άρρητο κάλλος του προσώπου του Χριστού. «Τα λουλούδια για παράδειγμα με το άρωμά τους, με το μεγαλείο τους. Μας μιλούν για το μεγαλείο του Θεού. Σκορπούν το άρωμά τους, την ομορφιά τους σε αμαρτωλούς και δικαίους. Για να γίνει κανείς χριστιανός, πρέπει να έχει ποιητική ψυχή, πρέπει να γίνει ποιητής... Ο χριστιανός, έστω και μόνο όταν αγαπάει, είναι ποιητής, είναι μες την ποίηση». Τόση λεπτότητα, διάκριση και καλό λογισμό είχε ο μακάριος γέροντας, που ακόμη κι ένα άγαλμα του Δία έγινε αφορμή, για να διδάξει τους ανθρώπους.

ζ) Μπήκε κάποτε στο Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών και παρακολουθούσε την ξενάγηση ενός γκρουπ από μία ξεναγό. Εκείνη κάποια στιγμή τού είπε: «Εσείς τι λέτε παπούλη; Πώς βλέπετε το άγαλμα; Εγώ δεν ξέρω από αυτά, είπα. Μόνο έτσι όπως το βλέπω, θαυμάζω το έργο του καλλιτέχνη αλλά και το πλάσμα του Θεού, που τόσο τέλεια το δημιούργησε. Και καταλαβαίνω ότι ο καλλιτέχνης που το

έφτιαξε είχε μεγάλη αίσθηση του θείου. Βλέπετε τον Δία· ενώ ρίχνει τον κεραυνό στους ανθρώπους, το πρόσωπό του είναι γαλήνιο. Δεν είναι οργισμένος. Είναι απαθής». Και κατέληξε ο άγιος: «Πολύ ευχαριστήθηκε η ξεναγός με τη δική μου εξήγηση αλλά και όλο το γκρουπ. Τι μας λέει αυτό; Ότι ο Θεός δεν έχει πάθος, κι όταν ακόμη τιμωρεί»!

Πηγή: makthes.gr